

[Formanden.]

Forhøjelse af Taksterne i Forsorgslovens §§ 193, 194, 215 og 219 vedrørende Størrelsen af Normalbidrag til Børn og Indtægtsgrænsen for det offentlige forskudsvis Udbetaling af Bidragene?

Edel Saunte: Den højtærede Socialminister har ved Cirkulære af 6. Marts d. A. fastsat Normalbidragene, herunder ogsaa Enkebørnspengenes Størrelse, for de kommende to Aar, ligesom Indtægtsgrænsen for den fulde Udbetaling af Bidragene er fastlagt for de kommende to Aar. Den Forhøjelse, som Pristalsreguleringen har begrundet, er saa ringe, at Cirkulæret har fremkaldt en stor Skuffelse, baade blandt de Kvinder, der selv skal have Bidragene udbetalt, og blandt de Tusinder af Kvinder, der interesserer sig saa meget for deres Medsøstre, at de kan se, det er overordentlig vanskelig for dem at klare sig med de nugældende Satser. Cirkulæret har efter min Mening klart vist, at der maa finde en gennemgribende Ændring Sted af de Paragraffer, jeg har omtalt i Forsorgsloven, for at de enligstillede Kvinder med Børn kan faa en haardt tiltrængt Forbedring af deres Kaar.

Efter min Mening bør der rejses tre Spørgsmaal i Forbindelse med dette. For det første Spørgsmaalet om Ligestilling for alle Børn, hvad enten de er født i eller uden for Ægteskab. Ved Børnelovene af 1937 brød vi jo med det forældede Princip, at Børn, der er født i og uden for Ægteskab, skal behandles forskelligt. Efter Forsorgsloven har vi stadig en Forskel i Behandlingen af Børnene, idet et Barn, der er født uden for Ægteskab, har Ret til et mindre Bidrag end det Barn, der er født i Ægteskab. Det forekommer mig, det er urimeligt og uretfærdigt. De Børn, der er født uden for Ægteskab, trænger mindst lige saa meget, maaske mere, til Hjælp og Støtte. De spiser lige saa meget, og de skal have lige saa mange Klæder og lige saa megen Plads i Lejligheden som de Børn, der er født i Ægteskab, og jeg henstiller til Ministeren, at han snarest faar rettet Forsorgsloven paa dette Omraade, saaledes at Børnene bliver ligestillede.

Det andet Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Størrelsen af Normalbidraget. De nugældende Bidrag er efter min Opfattelse alt for ringe. Naar man efter 1. April her i København faar udbetalt 38 Kr. maanedlig til et Barn, født i Ægteskab, vil det, da Normalbidraget skal udgøre tre Femtedele af et Barns fulde Forsørgelse, sige, at man regner med, man her i København kan forsørge et Barn paa over 2 Aar for

63 Kr. om Maaneden, og det tror jeg ikke er muligt for nogen at gøre. Jeg kan nævne, at Københavns Kommune i Plejeløn f. Eks. til et Barn over 12 Aar i hvert Tilfælde maa yde 70 Kr. om Maaneden samt Hjælp til Beklædning i nogen Udstrækning. Jeg kan ogsaa nævne, at den gennemsnitlige Plejeløn i København i Løbet af de sidste Aar er steget med over 5 Kr. om Maaneden, og at der derfor er Basis for en væsentlig Forhøjelse af Normalbidragene, selv om man kun lægger Plejelønnen til Grund. Det forekommer mig imidlertid, at man maa lægge et andet Begreb til Grund, nemlig det, vi alle ved, et Barn koster under normale Forhold i et normalt, almindeligt Arbejderhjem.

Det tredje Spørgsmaal tror jeg næsten er det, der generer Kvinderne mest; det er Spørgsmaalet om Indtægtsgrænsen. Efter 1. April bliver den, saa vidt jeg ved, her i København 3 150 Kr. aarlig. Naar man nu ved, at en ufaglært Kvinde her i København tjener mellem 90 og 100 Kr., undertiden noget mindre, undertiden noget mere, men gennemsnitlig vist nok 92 Kr. om Ugen, maa man forstaa, at denne Indtægtsgrænse ofte af Kvinderne føles som et Incitament til at holde op at arbejde i Stedet for som et Incitament til at tage Arbejde. De kan ikke forstaa, at de skal miste Retten til det fulde Underholdsbidrag, fordi de har normalt Arbejde som ufaglærte.

Jeg henstiller til den højtærede Socialminister at oplyse, om det er hans Tanke at gennemføre en Ændring af disse Regler i indeværende Samling. De enlige Kvinder kan efter min Opfattelse ikke fortsat klare sig med de gældende Satser; deres Børn er jo Borgere i Fremtiden her i Landet lige saa vel som alle andre Børn, og vi kan ikke være tjent med, at de skal vokse op under saa ringe Kaar, som det nu er Tilfældet. Jeg er selvfølgelig klar over, at Spørgsmaalet har flere Sider. For det første er der jo senere hen Hensynet til den Mand, der skal betale Bidraget, men saa længe vi maa erkende, at det Bidrag, der betales, er mindre byrdefuldt for Manden, end det er for ham at bekoste Barnets Opdragelse i hans eget Hjem, saa længe synes jeg ikke, der er stor Grund til at tage Hensyn til hans Økonomi. Jeg er ogsaa klar over, at hans eventuelle nye Kone kan beklage sig over, at hun skal være med til at yde Bidrag til hans Børn enten uden for Ægteskab eller fra et tidligere Ægteskab. Men her maa jeg gøre opmærksom paa, at Ægteskabsloven jo medfører, at hun, inden hun indgaar Ægteskabet, bliver klar over, at den